

MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT

Kis unokám kanásztáncot jár

Budavárban gyűltek össze ifjak, vénék
hódolni a magyar néptánc ünnepének.
Táncszínház van Budán, táncjátékok helye
múltidéző táncokat most mutathatnak be.

Messziről is hozták felmenőik táncát,
távoli tájaknak táncos hagyományát,
táncos lábú lányok, ráncos lábú vénék.
Dobogjon a színpad, zengjen fel az ének.

Ott áll közöttük a kis unokám, Bence,
az iskolát immár éppen hogy elkezdte.
Apró táncosok közt, lobogó fehérben,
nagy fehér bot is leng apró tenyerében.

Citerazenére vígan cseng az ének,
szilaj kanásztáncból felpezsdül az élet,
üde, pici szoknyák pörögnek, forognak,
mezítlábas fiúk dobogva botoltak.

Jön a többi játék, rendre bemutatják,
szép deli legények tüzes táncuk' ropják,
hujjogató lányok selyemrokolyában
suhannak, perdülnek legények nyomában.

Elcsitul a táj, vége van az ünnepnek,
összegyűlt táncosok lassan hazamennek.
Budán történeteket hírül adják a világnak,
hírvivői a magyar táncos hagyománynak.